

Kara Büyü

KARA BÜYÜ

Orijinal Adı: Dark Magic
Yazarı: Christine Feehan
Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmek
Çeviri: Cem Yılmaz Budan
Editör: Eren Abaka
Düzenleme: Gülen Işık
Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş
Kapak Fotoğrafı: istockphoto.com

1. Baskı: Ağustos 2012

ISBN: 978 9944 82-570-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2000 Christine Feehan

Türkçe Yayın Hakkı: Akcalı Ajans aracılığı ile
© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık
Davutpaşa Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst
Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)
Fax: (0212) 482 99 78
Sertifika No:16053

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.
Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi 18/ 4-5 Taksim / İstanbul
Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98
İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com
e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Kara Büyü

Christine Feehan

Çeviri
Cem Yılmaz Budan

 epsilon®

Birinci Bölüm

Gece, sayısız insanın kalp atışlarıyla oldukça canlıydı. Daha önce hiç görülmemiş ve keşfedilmemiş orman yırtıcılarıyla birlikte, tüm zarafetiyle onların arasından yürüdü. Kokularını güçlü bir biçimde alıyordu. Tıksindirici parfüm. Ter. Şampuanlar. Sabunlar. Alkol. İlaç. AIDS. Tatlı, akıl çelen kan kokusu.

Onlardan bu şehirde fazlasıyla vardı. Sığır. Koyun. Av. Şehir, avlanmak için mükemmel bir yerdi.

Ancak o gün yeterince beslenmişti, buna rağmen kan kokusunu burun deliklerinde aldı. Bir an güç vaat eden bu kokunun baştan çıkarıcılığına yöneldi fakat arzularına boyun eğmekten kaçındı. Yeryüzünde geçirdiği yüzyılların ardından bu tür vaatlerin boş olduğunu öğrenmişti.

Bu modern şehirdeki stadyum, binlerce insana ev sahipliği yapabilecek kadar genişti. Korumaların arasından, kendisini fark edemeyeceklerinin bilinciyle duraksamadan geçti.

Yok olma, kaybolma ve gizemi birleştiren sihir gösterisi bitmek üzereyken kalabalığa soluksuz bir bekleyiş

hâkimdi. Bir an için sahne üzerinde korkunç bir şekilde yükselen bir sis bulutu görüldü, ardından da sihirbaz kadının kendisi.

Gölgelere karıştı, soluk bakışlarını sahne üzerinde yoğunlaştırdı. Sonra sis bulutunun içerisinde tekrar belirdi. Her erkeğin şehvetli ve ateşli gecelerinin fantezilerini süsleyecek kadar pürüzsüz ve canlıydı. Mistik ve gizemli bir biçimde birleştiği, masum ve çekici kadın, bir büyücünün zarafetiyle ilerlemeye başladı. Gür siyah-mavi saçları zarif kalçalarına dek dalga dalga uzanıyordu. Beyaz dantelli Viktoryan elbisesi, iri göğüslerini ve ince belini sarıyordu. Küçük sedef düğmeleri, düzgün bacaklarını sergileyecek şekilde kalçalarına dek açıktı. Siyah gözlükleri gözlerini gizliyor ancak iri dudaklarını, düzgün dişlerini ve elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu.

Savannah Dubrinsky dünyanın en iyi sihirbazlarından biriydi.

O ise bin yıl boyunca kapkara bir boşluğun içinde yaşamıştı. Eğlenceden, arzularından, tutkularından ve duygularından mahrum bir bin yıl.

Bu karanlık içerisinde aç ve doyumsuz bir canavardan başka hiçbir şey yoktu. Gittikçe büyüyen bir karanlıktan, tüm ruhunu saran kara bir lekeden başka hiçbir şey yer almıyordu. Soluk gözlerini kadının kusursuz vücudu üzerinde gezdirdi.

Sert. Çirkin. Acı verici. Aniden bedeni dikleşti, sertleşti, tüm kasları gerildi ve acıdı. Parmaklarıyla stadyumun koltuğu üzerinde gözle görülebilecek izler bırakacak kadar sert bir biçimde kavradı. Alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Acının tüm bedenine yayılmasına izin verdi ama içinde bulunduğu durumun tadını da çıkarmaya başladı.

Bedeni onu istemiyor, ona ihtiyaç duyuyor, onun için yanıp tutuşuyordu. Canavar başını kaldırıp kadına baktığında onu arzuladığını hissetti. Açlığı vahşi bir biçimde tırmanışa geçti. Bu sırada, iki yardımcısı tarafından zincire vurulan kadının yumuşak bedeni üzerinde asistanlarının elleri dolaşmaya başladı. O anda boğazında derin bir hohmurtu yükseldi, gözleri kıpkırmızı olmuştu. O saniyede canavarın bin yıllık otokontrolü alevler arasında yitip gitti ve içindeki tehlikeli yırtıcı serbest kaldı. Artık ölümlü ya da ölümsüz hiç kimse güvende değildi ve Gregori de bunu biliyordu.

Savannah tuzığa yakalanmış bir geyik yavrusu gibi tehlikenin kokusunu almış gibi başını onun olduğu yöne doğru çevirdi.

Canavar bir an için bağırsaklarının düğümlendiğini hissetti. Hisler... Karanlık arzular... Katıksız şehvet... Katı ve ilkel bir sahip olma dürtüsü... Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Savannah'ın korkusunu zevkle içine çekti. Kendisini sonsuza dek kaybolmaya mahkûm bir varlık olarak düşününce, hislerinin yoğunluğu onu şaşkına uğrattı. Bunlar içinden gelen duygulardı ve bunlarına arasında mutluluk da vardı, dolayısıyla onların ne kadar tehlikeli olduklarının önemi yoktu. Kadının kendisine ait olmaması, beraberliklerinin sonucunu onun doğumundan önce ayarlamış olması ya da ona sahip olabilmek için insanların kurallarını hiçe sayacak olması da umurunda değildi. Bunların hiçbiri önemli değildi. Umursadığı tek şey, Savannah'ın kendisine ait olmasıydı.

Kadının zihnini okudu; sanki güzel bir kelebeğin kanatlarını çırpması gibiydi. Fakat o kadim bir varlıktı, gücü ve bilgeliği yeryüzünün sınırlarının çok ötesindeydi. O

karanlık ile konuşabilen türünün tek örneğiydi. *Karanlık olandı*. Tehlikeyi sezmiş olmasına rağmen, Savannah'ın, o izin vermediği sürece, kendisini bulabilmesine imkân yoktu yoktu.

Sarışın yardımcısının onu zincirleyip, çelik bir kafese kapattığını görünce sessizliğe gömüldü. Dişlerini kırarcasına sıkıyordu, bir katilin soğuk ve gözü dönmüş bakışlarıyla adamı süzdü.

Yalnızca çektiği ıstırapı hissetmesini sağlamak için sarışın asistanın boğazına odaklandı. Adam aniden boğazını tuttu, sendeledi ama sonra kendine gelip ciğerlerini havayla doldurdu. Boş bir çabayla ne olduğunu anlayabilmek için yüzünü seyircilere döndü, güçlükle nefes alabiliyordu.

Görünmeyen yırtıcı ölümcül uyarısını, yalnızca sarışın adamın duyabileceği bir ses tonuyla tekrarladı.

Sahnedeki adam fark edilir şekilde beyazladı ve yanındaki diğer asistanına bir şeyler fısıldadı, öteki kaşlarını hafifçe çatarak başını hızlıca salladı.

Duyularının kontrolden çıkmış olması çok tehlikeliydi. Sırtını dönüp stadyumu terk etti. Savannah'tan uzaklaşmasına sebep olan her adım acı vericiydi fakat bir süre sonra acıyı kabullendi ve bu duyguyu yaşayabilme yeteneğine sahip olduğunu düşünerek büyük bir sevinç duydu.

İlk yüz yılı vahşi duygular, güç, tutku, hatta iyilikle geçmişti. Ancak yavaş yavaş her Karpatyalı erkeğin ruhunu kaplayan karanlık, bir ruh eşi edinmesini gerekli kılmaya başlamıştı. Bu gerçekleşene kadar tüm duygular solmuş ve renkler yok olmuştu. Yeterli bilgi ve gücü edinene kadar gerekli bedeli ödemek zorundaydı. Beslendi, avlandı, hatta gerekli gördüğünde öldürdü. Ve karanlık, onu lanetli bir

ölümsüz haline getirerek ruhunu sonsuza dek lekeleyecek biçimde daha da koyulaştı.

Savannah masumdu. Onun hayatına kakhaha, merhamet ve iyilik hâkimdi. Kendi karanlığını aydınlatan tek şeydi. Gregori'nin yüzünde acı bir tebessüm belirdi. İri, şişkin kasları hareketlendi. Omuzlarına dek uzanan siyah saçlarını geriye attı. Yüzü bir zamanlar olduğu gibi sert ve acımasız bir hale büründü.

Ölümlüleri mest ederek cezbeden soluk gözleri, ölümün gözleri haline geldi. O mesafeden bile duyduğu alkış tufanının yeri göğü inlettiğini hissetti. Bu, Savannah'ın içine kapatıldığı su dolu kasadan kurtulduğuna işaret ediyordu. İnsan ya da onun türevi herhangi bir canlı için mümkün olmayacak şekilde uğursuz bir gölge gibi geceye karıştı. Sabrı yeryüzünün sabrı, dinginliği dağların dinginliği gibiydi.

Stadyumdan dışarı akan çılgın kalabalığın arasında hareket etmeksizin durdu. Savannah'ın nerede olduğunu saniye saniye takip edebiliyordu; bu bağlantıyı o henüz çocukken kurmuştu. Ölüm bile aralarında kurduğu bu irtibatı kesemezdi. Kadın, aralarına bir okyanus mesafesi koyup kimi zaman annesinin memleketine, kimi zaman Amerika'ya, kimi zaman da kendisini güvende hissettiği bir başka yere kaçsa da onun nerede olduğunu hep biliyordu.

Zaman göz açıp kapayıncaya kadar geçmiş gibi gelmişti ona. Sonunda etraftaki araba gürültüleri ve insan sesleri yavaş yavaş yok oldu, ışıklar sönmeye başladı ve geceyi ona terk etti. Gerildi ve bir panter gibi avına sinsice yaklaşmaya başladı. Onun yumuşak, melodik, unutulmaz kakhahalarını duyabiliyordu. Kadın, sarışın asistanıyla konuşarak bir

yandan da sahne eşyalarını tırlara yükleyen görevlilere eşlik ediyordu.

İkisi hâlâ içerideydi ve o uzaklıktan bile konuşmalarını herhangi bir çaba harcamaksızın işitebiliyordu.

Savannah, yükleme işini bitirdikten sonra, “Sonunda turneyi bitirdiğimiz için çok mutluyum,” dedi. Merdivenlere oturarak çelik kasayı tıra yükleyen adamları seyre daldı. “Yeterince para kazandığımızı düşünüyor musun?” diye takıldı asistanına. Her ikisi de onun parayı umursamadığını ve bu işin ekonomik boyutunu ciddiye almadığını biliyordu. Gerçi her şeyi ayarlayan tur menajeri Peter Sanders olmasaydı, Savannah muhtemelen kuruşsuz olurdu.

“Tahmin ettiğimden daha fazla. Bunu değerlendirebiliriz,” diye sırtarak cevap verdi Peter. “San Francisco harika bir şehir, tatil için oraya gitmeye ne dersin? Tüm turistik yerleri gezeriz, Golden Gate, Alcatraz... Bu fırsatı kaçırmayalım, bir daha buraya asla gelemeyebiliriz.”

“Benle olmaz,” dedi Savannah. Peter kendisini onun bir adım önüne attı. “Savannah...” dedi Peter içini çekeerek. “Sana çıkma teklifi ediyorum.”

Savannah olduğu yerde döndü, siyah gözlüklerini çıkardı ve doğruca ona baktı. Uzun, siyah kirpiklerinin çevrelediği açık mavi renk gözleriyle bakınca, Peter gözlerinin içinde parıldayan yıldızlarda kendisini kaybederek sendeledi ve düşecek gibi oldu.

“Ah, Peter,” dedi Savannah büyüleyici ve yumuşak sesiyle. Yalnızca sesiyle bile büyük bir izleyici kitlesi toplayabilirdi. “Sahnede aramızdaki tüm çekim şovun bir parçası. Yalnızca birlikte çalışan iki arkadaşız ve benim için her şey bundan ibaret. Büyüme çağımdayken en iyi arkadaş gibi bir şeye en yakın hissettiğim şey bir kurttu.” Ancak hâlâ bu

kurdu düşündüğünü eklemeyi bilinçli olarak ihmal etti. “Bunun dışında bir şey yaparak arkadaşlığımızı tehlikeye atmak istemiyorum.”

Peter gözlerini kırıştırdı ve anlayabilmek için başını salladı. Onun her zaman tutarlı ve mantıklı olduğunu biliyordu. Kendisine ne zaman baksa, onun söylediği herhangi bir şeye katılmaması olanaksız hale geliyordu. “Bir kurt? Gerçek bir kurttan mı söz ediyorsun?”

Savannah onu onayladı. “Çocukluğum Karpatya dağlarının ücra bir bölgesinde geçti. Çevremde oynayabileceğim hiç çocuk yoktu. Bir gün, küçük bir kurt yavrusu ağaçların arasından çıkıp evimizin yakınlarına kadar geldi. Yalnız olduğum her an yanıma gelip benimle oynardı.” Kayıp hayvan arkadaşımı düşünmenin yarattığı derin acı, ses tonunda da hissediliyordu. “Ona ihtiyacım olduğunu, sıkıntılı ya da yalnız olduğumu hissediyor gibiydi. Her zaman çok tatlıydı. Diş çıkarırken bile beni yalnızca birkaç kez ısırды.” Kolunu ovaladı ve ısırдыğı yeri parmak uçlarıyla bilinçsizce okşadı. “Büyüyünce benim daimi koruyucum haline geldi, artık ayrılamayacak kadar bütünleşmiştik. Geceleri ormanda korkmuyordum, çünkü o her an beni korumak için yanı başımda bulunuyordu. Parlak siyah kürkü, zeki bakan kara gözleriyle bana anlayış ve hoşgörüyü bakardı. Bazen tüm dünyanın yükünü sırtında taşıyabilecek kadar güçlü görünürdü. Ben Amerika’ya gelmeye karar verince ailemi bırakmanın çok zor olacağını hissettim. Ancak kurdumu bırakmak tarif edilmez bir kalp kırıklığı yaratmıştı. Ayrılmadan önceki üç gece boyunca onun boynuna sarılarak ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Hiç kıpırdamamıştı, anlamış gibi görünüyordu; yastaydı. Onu yanıma almanın

bir yolunu bulabilseydim, bunu mutlaka yapardım. Ama özgür olması gerektiğini düşündüm.”

“Gerçekten bir kurttan mı söz ediyorsun? Gerçek bir kurttan?” diye kuşkulu bir biçimde sordu Peter. Savannah’ın bir canavarı evcilleştirebilmiş olduğunu ve bir hayvanın nasıl bu şekilde davranabildiğini düşünerek afalladı. “Kurtların insanlardan çekindiğini düşünürdüm. Çok sayıda kurda rastlamadım gerçi, yani en azından dört bacaklı olanlara.”

Savannah ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “Belki iri ve güçlü bir yırtıcıydı ama benim kurdum bana karşı hiç de çekingен değildi. Elbette ortalıkta gözükmezdi, aileme bile yaklaşmazdı. Birinin yaklaştığını hissettiği anda ormana geri dönerdi. Hâlâ güvende olup olmadığımı görmek için belli bir mesafeden de olsa beni takip ettiğini biliyorum. Ormanda onun parlayan gözlerini görmek, beni takip ettiğini bilmek güvende hissetmemi sağlıyor.”

Dikkatini dağıttığını anlayınca Peter, kasıtlı olarak gözlerini başka yöne doğru çevirdi. “Normal bir hayat sürmüyorsun Savannah, kendini herhangi biriyle yakın ilişkiye girmekten alıkoyuyorsun.”

“Seninle yeterince yakınız,” dedi Savannah nazik bir ses tonuyla. “Seni bir kardeş kadar yakın görüyorum. Her zaman bir erkek kardeş istemişimdir.”

“Yapma Savannah. Bize bir şans bile vermek istemedin. Başka kim var hayatında? Sana partilerde ve röportajlarda eşlik ediyorum. Hesaplarını denetliyorum, randevularını düzenliyorum ve faturalarının ödenip ödenmediğini kontrol ediyorum. Yapmadığım tek şey senle yatmak.”

Hafif bir homurtu gece boyunca yankılanarak Peter’ın ürpermesine neden oldu.

Savannah başını çevirip etrafa dikkatlice baktı. Peter da eşyaların yüklendiği tırların bulunduğu yöne doğru bakmaya başladı.

“Bunu duydun mu?” Peter elini Savannah’a doğru uzattı, gördüğü her gölgeyi çılginca taradı. “Sana söylemedim ama şov esnasında çok garip bir şey oldu.” Gecenin kulakları varmışçasına hafif bir biçimde fısıldıyordu. “Seni kasaya koyduktan sonra boğazımda bir şeyin düğümlendiğini hissettim. Biri eliyle boğazımı sertçe sıkıyor gibiydi, hem de oldukça güçlü biri. Bana yönelik canice bir öfkenin varlığını hissettim sanki.” Saçlarını çekerek sinirli bir biçimde gülmeye başladı. “Aptalca bir hayal, biliyorum ama aynı homurtuyu zihnimde de duydum. Bu delilik Savannah, fakat senden uzak durmam gerektiği konusunda uyarılmışım gibi geldi bana.”

“Neden hiçbir şey söylemedin bana?” diye sordu Savannah korku dolu gözlerle. Rıhtımın ışıkları birden sönünce karanlığın ortasında kala kaldılar. Savannah’ın eli Peter’in parmaklarını sıkıca kavradı. Peter takip edildiklerine dair garip bir hisse kapılmıştı. Arabası, iyiden iyiye karanlığa gömülmüş bulunan park alanının oldukça uzağındaydı. Korumalar neredeydi peki?

“Peter buradan çıkmalıyız. Koşmanı söylersem arkana dönüp bakmaksızın koşmaya başla.” Ses tonu alçak fakat uyarıcıydı, zarif vücudu Peter’in bedenine oldukça yakındı ve titriyordu. O anda Peter’in içinde erkeklere özgü gurur galip geldi.

“Arkamda kal Savannah. Kötü şeyler hissediyorum,” dedi Peter ihtiyatla. Tüm ünlüler gibi Savannah da tehdit ve taciz gibi olaylardan çok çekiyordu. Savannah’ın erkekler üzerinde, onları cezbeden ilginç bir etkisi vardı.

Görünmeyen bir güç Peter'in göğsüne vurup bedenini havaya savurduğunda, Savannah korkunç bir çığlık attı. Peter göğsü bir ton tuğla altında kalmışçasına inledi. Gözleri Savannah'ın gözlerine kilitlendi ve içindeki korkuyu gördü. Son derece güçlü bir şey Peter'ı yakaladı, metrelerce geriye atıp kolunu yerinden çıkardı ve kemiklerini kuru birer dal gibi kırdı. Peter korkunç bir çığlık attı ve boynundaki sıcak nefesi hissetti.

Savannah ismini fısıldadı, aralarındaki mesafeyi tek hamlede aşip saldırgana doğru atıldı. Savannah'ın yüzüne gelen darbe, onu yüklemenin yapıldığı rıhtımdan park alanına kadar bir bez bebek gibi savurdu. Neyse ki Savannah havada çevik bir biçimde bükülerek bir kedi gibi ayaklarının üzerine indi. Gözlerinin önünde beyaz noktalar belirmişti. Savannah kendisini toparlamakla uğraşırken canavar dişlerini Peter'in boğazına geçirip parçaladı.

Peter yutkunmayı denediğinde boğazındaki korkunç yaradan oluk oluk kan fışkırdı. Peter başını çevirmeye çalıştığında, canavarın şeytani bir biçimde parıldayan kırmızı gözlerini ve iskeleti andıran beyaz yüzünü gördü. Peter, Savannah'ı koruyamamış olmanın yarattığı ıstırapla son nefesini verdi.

Yaratık hafif bir homurtuyla Peter'in cansız bedenini Savannah'ın birkaç metre ötesine fırlattı. Peter'in oluk oluk akan kanı, asfaltın üzerine yavaş yavaş yayıldı. Canavar başını kaldırarak Savannah'a doğru baktı, yüzündeki korkunç zafer ifadesi sivri dişlerini ortaya çıkarıyordu.

Savannah birkaç adım geriledi, kalbi korkudan küt küt atıyordu. Bir an içi öylesine derin bir kederle doldu ki nefes dahi alamadı. *Peter...* Yirmi üç yıllık hayatı boyunca edinebildiği tek insan arkadaşı kendisi yüzünden ölmüştü.

Onu öldüren garip yabancıya dikkatle baktı.

Peter'in kanı yüzüne ve dişlerine bulaşmıştı. Tiksindirici bir biçimde dilini dışarı çıkararak dudaklarında kalanları yalıyordu. Gözlerini Savannah'a dikmişti. "Seni önce ben buldum. Bulacağımı biliyordum."

"Neden öldürdün onu?" Savannah'ın sesine korku hâkimdi.

Saldırğan alaycı bir şekilde güldü, ardından aniden fırlayarak ondan birkaç metre uzaklaştı. "Bunu, bütün bu adrenalin dolu kan selini bir ara denemelisin. Neyin yaklaştığını anladıklarında beliren o bakışı görmeyi çok seviyorum."

"Ne istiyorsun?" Savannah ne gözlerini ne de aklını ondan ayırmadı, bedenini olabilecek her şeye karşı tetikte tuttu.

"Kocan olacağım. Senin ruh eşin olacağım." Ses tonunda belirgin bir tehdit vardı. "Baban büyük Mikhail Dubrinsky, hakkımda verdiği ölüm cezasını geri almak zorunda kalacak. Adaletin uzun kolları San Francisco'ya uzanamıyor değil mi?"

Savannah çenesini havaya kaldırdı. "Ya hayır dersem?"

"O halde seni zorla alırım. Eğlenceli de olur, tüm o yalvaran dişi insanlardan sonra bana da değişiklik olur."

Karşısındaki adamın bu tavrı onu çileden çıkardı. "Yaptığın tek şey özgür iradelerini ele geçirmek. Bu senin bir kadına sahip olabilmen için tek yol." Nefretini ses tonunda yansıtabilmek konusunda son derece maharetliydi.

Saldırğanın mide bulandırıcı gülümsemesi, tüm özelliklerini silik kılarak onu dünyanın en çirkin varlığına çeviriyordu. "Bu saygısızlığının bedelini ödeyeceksin," diyerek ona doğru atıldı.

Karanlık bir gölge geceye karıştı, kasları ipekten zarif bir gömlek gibi dalgalandı. Gölgeden bir kalkan gibi Savannah'ın önünde süzülerek onu arkasından gelmeye zorladı. Büyük bir el yüzünün daha önce darbe aldığı kısmına hafifçe dokundu. Bu anlık, yumuşak dokunuş adeta Savannah'ın yüzündeki acıyı almıştı.

“İyi akşamlar Roberto. Akşam yemeğini yediğini görüyorum.” Sesi son derece nazik, teskin edici ve hatta hipnotize ediciydi.

Savannah hafifçe inledi, o anda garip bir sıcaklık seliyle kafasının karıştığını hissetti.

“Gregori,” diye homurdandı yaratık, gözleri kana sadığını belli ediyordu. “Tehlikeli Gregori hakkında söylenenleri duydum. *Karanlık olan*, Karpatyalı iblis. Ama senden korkmuyorum.” Bu basit bir meydan okumaydı ve ikisi de bunun sıradan bir gövde gösterisi olduğunu biliyordu; aklındaki tek şey hızla kaçmaktı.

Gregori gülümsedi. Dudaklarında küçük ve tuhaf bir tebessüm oluştu, gözleri zalim bir parıltıyla doldu.

“Belli ki adabımuâşeretten hâlâ haberdar değilsin. Bu kadar yıl boyunca başka neyi öğrenemedin?”

Roberto derin bir nefes alıp, başını yavaşça iki yana doğru salladı. Tırnakları keskin pençelere dönüşmüştü.

Saldırdığı anda buradan kaçacaksın Savannah. Bu kulaklarında yankılanan otoriter bir telkindi.

Öldürdüğü benim arkadaşımды, beni de tehdit etti. Birilerinin kendi bölgesinde kavga etmesine ya da bir başkasını öldürmesine izin vermek prensiplerine aykırıydı. Birden Gregori ile iletişim kurulabilmesinin nedeninin ne olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Karpatyalıların en korku

verici bireyi ile kurduğu zihinsel iletişim öylesine kolayca gerçekleřmiřti ki bu kesinlikle normal değildi.

Söylediđimi yapacaksın küçüğüm. Bu emir zihninde aynı tonda birkaç kez tekrarlandı. Savannah nefesini tutarak ona karşı çıkmaktan çekindi.

“Senin buna karışma hakkın yok Gregori,” dedi Roberto, şımarık ve aksi bir çocuk edasıyla. “O sahipsiz.”

Gregori'nin soluk gözleri kısılarak ince bir gümüş şerit haline geldi. “O bana ait Roberto. Onu yıllar önce sahiblendim. O benim ruh eşim.”

Roberto soluna doğru dikkatli bir adım attı. “Teklifine karşı resmi bir kabul gelmedi. Seni öldüreceğim, o yalnızca bana ait olabilir.”

“Burada yaptığın şey bir suç. Kadınıma yaptığın şey insanlarımıza karşı işlenen bir suç. Hatta değer verdiğimiz kadınlara ve özellikle bana karşı... Ruh eşime vurmuş olman senin sonun olacak.” Gregori sesini hiç yükseltmedi, kontrolünü yitirmedi ve alaycı tebessümünü korudu. “Gidelim Savannah.”

Gregori'nin yumuşak gülüşü kulaklarında çınlıyordu. *Herhangi bir sorun olmayacak küçüğüm. Şimdi dediğimi yap, uzaklaş buradan.* Bir kadına şiddet uygulamaya cüret eden birine karşı nasıl davranacağını görmesini istemediği için uzaklaşmasını istemişti. Onun kadını...

“Geberteceđim seni,” diye bağırdı Roberto.

“O halde sana denemen için izin vermekten başka bir şey yapamam,” diye karşılık verdi Gregori. “Çok yavaşsın Roberto, yavaş ve sarsak. Benim yeteneklerimle yüzleşmek için de oldukça yetersizsin.” Tebessümü acımasızdı ve inceden inceye alaycı bir ifade içeriyordu.

Gregori'nin sesini duymayı engellemek imkânsızdı.

Ses beyninin içine işliyor, adeta zihnini bulandırıyor. Roberto dayanamayarak Gregori'nin üzerine atıldı.

Gregori artık orada değildi. Savannah'ı kendilerinden mümkün olduğunca uzağa fırlatmış ve neredeyse görünmez olarak yerini değiştirip Roberto'nun suratına -Savannah'a vurduğu yere- tokadını geçirmişti.

Gregori'nin yumuşak, alaycı kahkahaları Savannah'ı ürpertiyordu. Mücadelenin seslerini duyuyordu; Gregori'nin acımasız, donuk ve insafsız gücü altında ezilen Roberto'nun iniltileriydi bunlar. Kan kaybı, küçük olan yaratığı daha da zayıf düşürüyordu. Gregori'ye kıyasla çok daha hantal ve yavaştı.

Savannah parmaklarını ısırarak birkaç adım geriledi ancak gözlerini Gregori'nin acımasız yüzünden alamıyordu. Bu ölüm vaat eden, alaycı soğuk gözleriyle merhametsiz bir ifadesi vardı. Bu ifadeyi hiç değiştirmede. Acımasızca ve keskin bir balta gibi iniyordu. Roberto'nun vücudunu yaradan tanınmaz hale getiren her kasıtlı vuruş, onun güçsüzlüğünü biraz daha vurguluyordu. Roberto tek bir hamlede dahi bulunamadı. Hiç şansı olmadığı ortadaydı, Gregori'nin kendisini her an öldürebileceğini biliyordu.

Savannah asfaltın üzerinde yatmakta olan Peter'a baktı. Onun için mükemmel bir dosttu. Bir kardeş gibi sevdiği adam şimdi cansız bir şekilde yerde yatıyordu. Daha fazla dayanamayarak korku içinde park yerinden kaçmaya başladı. Bir süre ilerledikten sonra durdu ve olduğu yere çömeldi. *Ah, Peter...* Tamamen kendi suçuydu. Vampirler ve Karpatyalılar dünyasını arkasında bıraktığını düşünmüştü. Bir an başını eğdi, bu dünyanın acımasızlığına karşı midesinin bulandığını hissetti. O bu yaratıklar gibi değildi.

Aniden gözyaşları yanaklarından aşağıya doğru süzölmeye başladı.

Gökyüzünde mavi beyaz bir yıldırım belirdi. Turuncu bir ışık da hemen arkasında cazırdarak ortaya çıktı. Elleriyle yüzünü kapattı. Gregori'nin Roberto'nun bedenini paramparça ettiğini biliyordu. Tekrar ayağa kalkmasını engellemek için vampirin kalbini ve kirli kanını kül haline getirmiş olmalıydı. Hiçbir Karpatyalının cesedi, insanlara özgü otopsi yöntemleri için uygun değildi. Onların fiziksel varlıklarının kanıtı insanların eline geçtiği takdirde, tüm ırk için büyük bir tehlike olurdu. Gözlerini sımsıkı kapadı ve yanan et kokusunu duymamaya çalıştı. Peter'in cesedi de boğazındaki yaradan ötürü, vampirlerin varlığının kanıtı olarak değerlendirilmemesi için yakılmış olmalıydı.

Havada sıradışı bir heyecan kokusunun varlığı seziliyordu. Gregori'nin elleri, Savannah'ın kollarını kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Artık daha güçlü ve yenilmez görünüyordu. Gregori kollarını kavradı ve yüzünü duvar gibi katı göğsüne yasladı. Başparmağıyla gözyaşlarını silerek çenesini başının üzerine dayadı.

“Arkadaşımı kurtarmak için geç kaldım, özür dilerim.” Bu, son bin yıldaki ilk yanlışlığıydı ve bu nedenle yaşananların sebebini ayrıntılı bir biçimde incelemek için yeterince hazır değildi.

Savannah'ın zihnini okudu ve böyle bir acı duymasına neden olduğu için pişmanlık hissetti. “Nasıl buldun beni?”

“Yerini biliyordum, nereye gidersen git, nerede olursan ol, yerini her an biliyordum. Beş yıl kadar önce zamana ihtiyacın olduğunu söyledin. Ben de sana ihtiyaç duyduğun zamanı verdim. Ama seni asla bırakmadım. Asla da bırakmayacağım.”

Savannah'ın kalbi bir an için sarsıldı. “Bunu yapma Gregori. Neler hissettiğimi biliyorsun. Kendime yeni bir hayat kurduğumu biliyorsun.

Nazikçe başını okşayan eli, karnında kelebeklerin uçuşmasını sağladı. “Olduğun kişiyi değiştiremezsin. Sen, ruh eşimsin Savannah ve bu bana dönmen için doğru zaman.” *Ruh eşimsin* derken ses tonunun adeta kadife yumuşaklığında olduğunu hissetti. Savannah her geçen dakika ona biraz daha inanmaya başladı. Bir anda hayatın tüm renklerini gördü ve belli belirsiz duygular hissetmeye başladı. Ruh eşini bulmuştu ne de olsa. Ancak bir yandan da Gregori'nin henüz o doğmadan önce kimyasal yapısını kendisinininkiyle uyumlu olacak şekilde programladığını biliyordu; dolayısıyla başka seçeneği hiç olmamıştı.

Heyecan içerisinde alt dudaklarını ısırıyor Savannah. “İradem dışında beni alıkoyamazsın Gregori, bu yasalarımıza aykırı.”

“Savannah, şimdi bana eşlik edeceksin.”

Savannah başını iki yana sallarken mavi siyah saçları savruldu. “Hayır. Ben Peter'ın sahip olduğu tek ailesiydim. Önce o işi halledeceğim sonra bizim hakkımızda konuşuruz.” Ellerini ovuşturuyordu, gerginliği belli oluyordu ama farkında değildi.

Gregori'nin iri elleri onunkileri kavradı, avuçlarının içine aldı. “Doğru düşünemiyorsun, tatlım. Burada olanlara mantıklı bir açıklama getiremezsin. Her şeyi ayarlayacağım, böylece bedeni bulununca kimliği teşhis edilemeyecek ve senin ya da bizim insanlarımızın üzerine herhangi bir şüphe çekilmeyecek.”

Derin bir nefes aldı Savannah, haklı olmasına sinirlenmişti. “Seninle gelmeyeceğim.”

Gregori'nin gülüşüyle birlikte beyaz dişleri parladı. "Bana karşı koymaya kalkışabilirsin Savannah, eğer hissediyorsan yapmalısın."

Savannah onun zihnine dokundu. Büyük bir sükûnet ve erkeksi bir alay vardı orada. Ne ölüm, ne de iddialı bir meydan okumanın onun üzerinde etkisi olabilirdi. "Güvenliği arayacağım," dedi Savannah can havliyle.

Tertemiz beyaz dişleriyle gümüşü gözleri yeniden parıladı. "Sen emir vermeden önce onları serbest bırakmamı istemez misin?"

Savannah gözlerini kapattı, yaşadıklarının etkisiyle hâlâ titriyordu. "Tamam, peki," diye fısıldadı yenilmiş bir edayla.

Gregori yüzündeki ıstırapı görebiliyordu. Bir şeyin yüreğine temas ettiğini hissetti. Fark edilemeyen fakat oldukça güçlü bir şey... "Birkaç saat sonra şafak sökmüş olacak. Buradan ayrılmalıyız."

"Seninle gelmiyorum," diye inat etti Savannah.

"Gururun benimle savaşman gerektiğini söylüyorsa bunu deneyebilirsin." Gregori'nin sesi tüy kadar hafifti.

Gözleri daha da koyulaştı. "Bana aklınca izin vermeye bir son ver! Ben Mikhail ve Raven'in kızıyım, senin gibi bir Karpatyalıyım. Yalnızca senin güçlerinin bir kısmından mahrumum. Kendi tercihlerimi yapma hakkım var!"

"Bu şekilde düşünmek sana kendini iyi hissettirecektir..." Gregori bileklerini hafifçe kavradı. Son derece nazik bir şekilde kavramış olmasına rağmen Savannah, onun inanılmaz gücünün etkisini hissetti. Tepkisini test edebilmek için elini sertçe çekti.

"Bunu senin için kolaylaştırmamı ister misin? Korkmana gerek yok." Büyüleyici sesi son derece nazikti.

“Hayır!” Savannah’ın kalbi hızla çarpmaya başladı. “Beynimi kontrol etme. Beni bir kukla haline getirme.” Bunu yapabilecek kadar güçlü olduğunu bilmek, onu fazlasıyla korkutuyordu.

Gregori iki parmağıyla çenesini sertçe kavradı ve gümüşü bakışlarıyla onun bakışlarına karşılık verdi. “Bunda herhangi bir tehlike yok. Vampir değilim. Sadece sıradan bir Karpatyalıyım ve sen de benim ruh eşimsin. Hayatım boyunca seni koruyacağım. Sonsuza dek mutlu olmanı sağlayacağım.”

Savannah kontrolünü sağlayabilmek için derin bir nefes aldı. “Birbirimizin ruh eşi değiliz. Kesin kararımı sana bildirmediğim henüz.”

Ümit bağladığı tek gerçek buydu.

“Bunu daha uygun bir zamanda tekrar konuşabiliriz.” Sessiz gülüşü aklını çeldi. “Şimdi benimle geliyorsun.” Gregori’nin ses tonu bir oktav daha düştü. Öylesine saygı uyandırıcı, hipnotize edici ve büyüleyiciydi ki onunla kavgaya devam etmek imkânsızdı.

Savannah başını Gregori’nin göğsüne dayadı. Gözyaşları, gözlerinden oluk oluk akmaya devam ediyordu. “Korkuyorum senden Gregori,” dedi ıstıraplı bir sesle. “Bir Karpatyalının hayatını yaşayamam. Ben annem gibi özgürlüğüne düşkün bir kadıyım. Kendi hayatımı yaşayamıyorum.”

“Korkularının farkındayım tatlım. Düşündüğün her şeyin farkındayım. Aramızdaki bağ, okyanusları aşmamızı sağlayacak kadar güçlü. Korkularının üstesinden beraber gelebiliriz.”

“Bunu yapamam. Yapmayacağım!” Savannah kollarının arasından sıyrılıp var gücüyle koşmaya başladı.

Ama hangi yola saptığının ya da ne kadar hızlı koştuğunun hiçbir önemi yoktu. Gregori her adımda onunla birlikteydi. Yorulup mola vermek üzere durduğunda, stadyumdan epey uzaklaşmıştı. Gözyaşları kontrolsüz bir biçimde yanaklarından aşağıya doğru akmaya devam ediyordu. Gregori tüm katılığı ve yenilmezliğiyle yanı başındaydı. Bütün düşüncelerini okuyor, adeta tüm hareketlerini önceden tahmin ediyor gibiydi.

Gregori kolunu beline dolayarak onu hafifçe havaya kaldırdı. “Sana özgürlüğünü geri vererek seni Roberto gibi hainlerin eline bırakmış oldum.” Aniden yüzünü Savannah’ın ipeksi saçlarına gömebilmek için başını aşağı eğdi. Ruh eşi kollarındayken herhangi bir uyarıda bulunmadan, bedenini kuvvetle gökyüzüne fırlattı.

Savannah ise gözlerini kapattı ve Peter’in ölümünün yarattığı ıstıرابın etkilerini atlatmaya çalıştı. Yol boyunca bilinçli bir biçimde bunu aklından çıkarmaya gayret etti. Kollarını Gregori’nin sert kaslarına dolamıştı. Rüzgâr, boğuk hıçkırıklarını yıldızlara taşıdı. Gözyaşları birer mücevher gibi gecenin içinde parıldıyordu.

Gregori acılarını kendi acılarıymış gibi hissediyordu. Ruhuna hâkim olan kaosu fark etti, duyduğu ezici ıstıرابı ve inanılmaz korkuyu hissetti. Bir an sıkı sıkı sarıldı ona. Böylece kısmen de olsa sinirlerini yatıştırıp zihnini ferahlatmış oldu.

Savannah, kendisini şehrin dışında, dağların zirvesinde bulacağı umuduyla gözlerini açtı. Derme çatma bir eve ulaşmışlardı. Kapıya varınca, Gregori bir adım geri çekilip Savannah’a öncelik tanıdı.

Savannah kendisini çok küçük ve kaybolmuş hissediyordu. Bu barakaya bir adım attığı takdirde sonsuza dek

ona ait olacağıının farkındaydı. Masmavi gözleri bir anda büyük bir coşkuyla parıladı, yıldızları gökyüzünden indirip kendi derinliklerinde hapsetmiş gibiydiler. Savannah bir an için geri çekildi. “Evine girmeyi reddediyorum.”

Ardından Gregori’nin uzun ve alaycı kahkahası geldi. “Bedenlerimiz birbirleri için yaratıldı. Senin için başka bir erkek yok Savannah. Şimdi olmadığı gibi gelecekte de olmayacak. Bir başkasının dokunuşuna maruz kaldığında neler hissettiğini biliyorum.” Sesi biraz daha alçaldı ve adeta kara bir büyü gibi ruhunu okşayarak, yüreğine akan bir lav nehri gibi tüm bedenini sardı. “Benim dokunuşum öyle değil *küçüğüm*. Her ikimiz de bunun farkındayız. Sakın inkâr etmeye kalkışma.”

“Yalnızca yirmi iki yaşındayım,” dedi Savannah ümitsizce. “Senin yaşınsa yüzyıllarla ölçülüyor. Henüz yeterince yaşamadım hayatımı.”

Gregori omuzlarını silkti ve gümüşü gözlerini Savannah’ın endişeli yüzüne dikti. “O halde benimle yaşamının eğlencelerine varacaksın.”

“Gregori, lütfen anlamaya çalış. Beni sevmiyorsun. Beni tanıyorsun bile. Diğer Karpatyalı kadınlar gibi olmadığımı biliyorsun. Ben ırkı için kuluçkadaki bir tavuk haline gelmeyi kabul eden kadınlardan değilim. Senin esirin olamam.”

Gregori hafifçe güldü. “Gençsin, çocuksun, tabii söylediklerine kendin de inanıyorsan.” Sesindeki kabalık, Savannah’ın duyduğu korkunun alevlenmesine neden olmuştu.

“Annen de mi bir esirdi?”

“Benim ebeveynlerim farklıydı, babam annemi yeterince seviyordu. Yine de annemin haklı olduğunu düşün-

düğü durumlarda bile kendi kararlarına göre hareket ettiği oluyordu. Biliyorsun, altın da olsa kafes kafestir Gregori.”

Gregori'nin gözlerindeki soğuk çelik tekrar yanmaya başladı, Savannah sınırlarının yeniden bozulmaya başladığını anladı. Gregori'nin yüzündeki sırtıma ve meydan okuyan kurnazlık sınırlarını daha da bozuyordu. Kapıyı açmak için yeltendiğinde Savannah kendini gülümsemek için zorladı. “Sabahın ilk ışıklarına kadar burada kalabiliriz Gregori.”

Gregori tembel bir biçimde sırtını duvara yasladı. “Bana meydan okuyabileceğini mi düşünüyorsun?”

“Yasalarımıza göre beni irademim dışında herhangi bir şey yapmaya zorlayamazsın.”

“Tüm bu yüzyıllar boyunca yasalarımızı hiç çiğnemediğimi mi düşünüyorsun?” Yumuşak kahkahası alaycıydı. “Seni alıkoymamın insanların yasalarında da herhangi bir önemi olmayacak.”

“San Francisco Aidan Savage’ın bölgesi olduğu halde, adaletini Roberto üzerinde de uyguladın,” dedi Savannah. “Bunu benim için mi yaptın?”

“Sen benim ruh eşimsin, benimle yıkım arasında duran ölümlü ya da ölümsüz bir varlıksın.” Son derece sakin bir edayla devam etti. “Hiç kimsenin sana dokunmasına ya da bizim aramıza girmesine izin vermeyeceğim Savannah. O sana vurdu Savannah.”

“Babam onun- ”

Kafasını salladı Gregori. “Mikhael halkımızın prensi olsa bile, babanı bu işe karıştırmayı aklından bile geçirme *küçüğüm*. Bu yalnızca seninle benim aramda. Roberto sana vurdu, onu öldürmemin tek sebebi de bu.”

Söylemek istediğini söylemişti Gregori, blöf yapmıyor-

du. Aralarında gerçekten olan biteni görmek istemişti. Savannah bu anın bir gün geleceğini biliyordu. “Üzgünüm Gregori,” diye ümitsizce fısıldadı. “İstedığın kişi olamam. Şafağın söktüğünü görmek istiyorum.”

Gregori parmaklarıyla yüzünü son derece nazık bir biçimde okşadı. “Senden ne istediğim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.” Elini bir süre daha yüzünde gezdirdi, ipeksi cildini okşadı ve boynuna doğru inerek nabız atışını hissetti.

“Böyle bir tercihte bulunmana izin veremeyeceğimi biliyorsun *küçüğüm*. Korkuların hakkında konuşabiliriz. İçeri gel benimle.” Zihni, onun beynini istila etmişti. Donuk gözleri, zihnini akışkan bir cıva gibi yakıyor, Savannah’ın iradesini biraz daha ele geçiriyordu.

Savannah parmaklarını boğuluyormuşçasına korkuluklara geçirdi. “Kes şunu Gregori!” Aralarındaki zihinsel bağı kırmak için çılgınca ağlamaya başladı. Bu tatlı işkenceden kurtulmak istercesine kendisini kapının olabildiğince uzağına attı.

Gregori’nin kolları, onun bu kaçışına mani oldu. Ağzını yavaşça kulaklarına yaklaştırdı. Sert, erkeksi ve vahşi vücuduyla onun vücuduna sarıldı. *Konuş Savannah. Kelimeler ağzından dökülsün*. Kulaklarında yankılanan kelimeler bile siyah birer kadife gibiydi. Şehvet uyandıran nemli ve sıcak ağzı, boynunun etrafında gezinip durdu. Teninin gerçekliği, onun zihinsel çekiciliğinin çok üzerindeydi. Dişleri teninin üzerinde hafifçe dolaştı. Bedeni tümüyle kilitlenmişti, Savannah onun açlığını ve arzularını uyandırdığını hissetti.

Savannah nefes nefese konuştuğunda öyle sessizdi ki

bir an hayal gördüğünü sandı. “Sana kendi özgür irademle geleceğim.”

Gregori aniden onu serbest bıraktı, iri bedeni tüm kapı boşluğunu doldurmaya yetiyordu. Ayağıyla kapıyı kapatıp ona doğru yöneldi.

Savannah korkunç bir şekilde haykırmaya başlayarak, kendisine dokunmasını engellemeye çalıştı. Ama Gregori büyük bir güçle onu yakalayıp bedenini göğsüne yapıştırdı. Çenesini ipeksi saçlarında gezdirdi. “Sakin ol *küçüğüm*. Benimle mücadele etmenin herhangi bir yolu yok ve kendine zarar vermene de izin veremem.”

“Tiksiniyorum senden.”

“Tiksinmiyorsun Savannah, sadece korkuyorsun ama aslında korktuğun ben de değilim. Sen, kendinden korkuyorsun,” diye cevap verdi Gregori, sakın bir ses tonuyla.

Evin içerisinde yürüdü, sonra ruh eşini bodrum katına götürdü. Ardından da yeraltındaki gizli odasına taşıdı.

Savannah’ın bedeni Gregori için yanıp tutuşuyordu, sıcaklığına öylesine yakındı ki tümüyle rahatladığını hissediyordu.